

‘Ik zag een man die zijn gevoel op tafel legde’

Marisa Starreveld-Smid, vrouw van Gaston Starreveld

Geboren: 19 oktober 1970, heeft een jongere broer

Beroep: interieur-architect

Bij elkaar sinds: 1996, getrouwd op 29 februari 2012

Kinderen: Ghilaine (9). Uit zijn eerdere huwelijk heeft Gaston drie dochters: Amanda (24), Marcella (22) en Kimberley (18)

Aantal exen: 2

Onhebbelijkheid: ‘Koppigheid, daar heeft Gaston vooral last van als hij te hard heeft gewerkt. Dan wordt hij lekker tegendraads en kan ik hem beter met rust laten.’

Hij is onweerstaanbaar: ‘Omdat hij zo lief is. Regelmatig krijg ik een kaartje, dat hij helemaal vol schrijft om me te laten merken hoezeer hij me waardeert.’

‘Wat een eikel, wie is dat?’ dacht ik toen ik Gaston voor het eerst ontmoette. We zagen elkaar op een parkeerterrein en het eerste wat hij tegen me zei was dat mijn autobanden te zacht waren. Daarna kreeg ik een opmerking over mijn kleding. Volgens hem zag ik eruit als een zigeunerin. Een paar dagen lang presenteerde Gaston samen met Jeroen van der Boom op een beurs waar ik met mijn promotiebureau bij betrokken was. Op de laatste dag zaten we met z’n allen nog wat te eten toen ik Gaston opeens geïrriteerd zag weglopen. Ik had geen idee wat er met hem aan de hand was.

Hij bleek jaloers te zijn omdat ik de hele tijd met een ander zat te lachen. In die paar dagen tijd was hij verliefd geworden.

Kort daarna belde Gaston om te vragen of ik een assistente kon regelen voor een presentatieklus. Het was zaterdagochtend en hij had over een uur iemand nodig. Dat lukte natuurlijk nooit, daarom vroeg hij of ik met hem mee kon. ‘Zodra die kale iets met me wil beginnen zal ik hem aan zijn vrouw en kinderen helpen herinneren’, riep ik nog voordat ik de deur uitging. Het was het begin van onze samenwerking.

Ook dit keer vond ik het gezellig met Gaston. Verder voelde ik niets. Gaston was getrouwd en zelf had ik al vijf jaar een relatie. Aan het eind van de dag gingen we naar een restaurant. Wat ik toen zag was een man die puur zijn gevoel op tafel legde. ‘Ik heb een vrouw en ik ben vader van drie kinderen, maar ik ben stapelverliefd op je.’ Wat hij zei kwam zo uit zijn hart. We hebben geprobeerd om vriendschappelijk met elkaar om te blijven gaan, maar dat is niet gelukt. Ik weet dat ik word gezien als de vrouw die zijn huwelijk om zeep heeft geholpen. Dat mensen mij veroordelen accepteer ik, al wil dat niet zeggen dat ik het ermee eens ben.

Tot drie keer toe is Gaston bij me weggegaan om bij zijn gezin terug te keren. Dat deed pijn, maar eigenlijk kon ik alleen maar respect voor hem hebben. Natuurlijk was het geen kwestie van ‘gewoon even scheiden’. Gaston en ik

hebben met zijn ex om de tafel gezeten om de situatie te bespreken. We zijn zelfs met zijn hele gezin op vakantie geweest. Ik denk dus dat we ons best gedaan hebben de goede verstandhouding te bewaren. Toch heeft het jaren geduurd voordat hij het schuldgevoel naar zijn kinderen toe los heeft kunnen laten. ‘Waar begin je aan’, waarschuwde mijn moeder aan het begin van onze relatie. ‘Dit moet je toch niet willen?’ vond ze. Ze zei precies wat haar dwarszat, en tegelijkertijd hield ze respect voor alle partijen. Mijn vader vond het eigenlijk wel leuk, een BN’er die tegenover hem aan de tafel zat.

De band met mijn ouders is altijd goed geweest. Bij ons thuis hoefden we niet ‘ik hou van je’ tegen elkaar te zeggen. We voelden dat het goed zat. In mijn jeugd werkten mijn vader en moeder ontzettend hard. Ze hadden een import- en exportbedrijf in Italiaanse meubelen. Er zat nooit iemand met een kopje thee op me te wachten als ik uit school kwam; toch waren mijn ouders er altijd voor me.

Zelf was ik een flierefluiter, niet bepaald een schoolganger. Toen mijn ouders doorhadden dat ik op de kermis hing te lummelen met foute vrienden, werd ik op een strenge school in Bloemendaal geplaatst. Niet dat ik makkelijk beïnvloedbaar was; ik kon als 16-jarige naar mijn snuivende vrienden kijken met een blik van ‘het zal wel’. Ik heb nooit de behoefte gevoeld om daar in mee te gaan.

Aan de andere kant ben ik heel impulsief. Na mijn middelbare schooltijd vond ik alles leuk wat er op mijn pad kwam. Ik werkte bij een pizzeria, een sauna en in de confectie. Bij mijn laatste vaste baan deed ik veel werk voor beurzen. Steeds weer riep ik dat ik het zelf allemaal veel beter georganiseerd zou hebben. Op mijn 20e ben ik een eigen promotiebureau gestart. Ik begon mijn kantoor aan huis bij mijn ouders, totdat ik ongeveer driehonderd meiden voor me in dienst had. Thuis werden ze gek van de deurbel die continu ging. Dat was het moment om een eigen ruimte te zoeken. >

zij van

‘Toen het nodig was, zijn we een half jaar bij zijn ex en hun kinderen ingetrokken’

Hij wordt kwaad als: ‘Ik op een feestje teveel gedronken heb. Dan begin ik over van alles en nog wat door te zagen en weet ik van geen ophouden. Achteraf realiseer ik me hoe onuitstaanbaar ik ben geweest, en daarom eindig ik altijd met een sorry.’

Moment van de dag samen: ‘Op zondagavond gaan we vaak dineren in een leuk eettentje in de bergen, samen met onze dochter Ghislaine.’

Over 20 jaar: ‘Wonen we in Italië, of misschien wel in Australië. De wereld is te leuk om altijd maar op één plek te blijven. De toekomst ligt open. Het enige wat ik hoop is dat al onze dierbaren dan nog steeds in volle gezondheid zijn.’

Toen Gaston en ik nog maar net bij elkaar waren vond ik het gek om te merken dat mensen mij, Marisa, niet meer zagen staan. Ik werd gewoon opzij geduwd omdat ze met Gaston wilden praten. Voor hem kan het nog steeds weleens lastig zijn om met zijn bekendheid om te gaan. Op televisie is hij de entertainer en mensen verwachten dat hij in het dagelijkse leven ook zo is. ‘Voel je je niet lekker’, wordt er gezegd als hij rustig ergens zit. Denk maar niet dat hij ’s avonds op de bank ‘Goedenavond!’ tegen ons roept. Er zijn momenten dat hij even tot rust wil komen. Als hij weer terug is na een reis die hij als ambassadeur voor de Postcode Loterij heeft gemaakt, gaan we samen naar het strand om van de zonsondergang te genieten.

Ik weet dat mensen alleen de vrolijke en succesvolle kant van hem zien. Toch heeft Gaston in zijn leven best wat tikken gehad. Zijn vader en zijn beste vriend overleden kort na elkaar, en de moeder van zijn kinderen kreeg een herseninfarct. Op dat moment hebben we gedaan wat er gedaan moest worden. Zijn ex en hun drie dochters hadden zorg nodig, dus zijn we een half jaar bij ze ingetrokken om bij te springen. Ja, er zijn momenten geweest dat ik gillend weg had willen lopen. Ik had het idee dat ik mijn eigen persoonlijkheid volledig kwijt raakte. Ons leven draaide om vier opgroeiende kinderen en een ex. ‘Wat knap dat je dit doet’, hoorde ik vaak. Mijn antwoord was dat ik het van zijn ex-vrouw net zo knap vond dat ze onze hulp toeliet. Het was een moeilijke tijd, met z’n allen in één huis, maar het was gewoon de meest voor de hand liggende oplossing.

Zelf ben ik behoorlijk impulsief. ‘Zullen we in Spanje gaan wonen?’ zei ik op een dag. Ik voel me thuis in dit land, al was het wel wennen. Zat ik met een klein kind boven op een berg in Spanje, terwijl Gaston aan het werk was in Nederland. Als we belden hoorde ik zijn vrienden op de achtergrond, met wie hij het gezellig had. Inmiddels voel ik me hier helemaal op mijn plek. Ik werk als interieurarchitect en heb mijn sociale netwerk. Ik hou van risico’s, die heb ik nodig in het leven. Zo zijn

we een paar jaar geleden een kroeg begonnen. Het café liep niet, en een bizarre tijd volgde. Vanwege geldgebrek hebben we maandenlang als zigeuners geleefd. Gaston, onze dochter Ghislaine en ik hadden ieder onze eigen vuilniszak met kleding. De ene keer logeerden we bij vrienden, het andere moment zaten we in een townhouse veertig kilometer verderop. Daarna kregen we bericht uit Nederland: onze villa in Heemstede bleek door de makelaar verhuurd te zijn aan iemand die er een hennepplantage in was begonnen. Het werd me teveel. Gelukkig hebben Gaston en ik elkaar altijd door moeilijke tijden heen gesleept. ‘Kom op’, zei een van ons als de ander het nodig had. Achteraf gezien zijn het stuk voor stuk fantastische levenslessen. Des te meer waarderen we nu hoe heerlijk het is om weer een eigen huis te hebben. Er is niks waar ik spijt van heb.

Wat mij in het leven het meest heeft geraakt is de dag waarop mijn vader overleed. We logeerden met het gezin in het huis van mijn ouders. ’s Ochtends hoorde ik mijn moeder schreeuwen. Ik liep naar beneden om te kijken wat er aan de hand was, toen ik mijn vader op de keukenvloer zag liggen. Terwijl hij door het ambulancepersoneel gereanimeerd werd stond ik samen met Gaston en onze dochter toe te kijken. Ik was in shock. ‘Zet ’m op, ik hou van je’, hoorde ik mijn schoonzusje zeggen op het moment dat mijn vader in de ambulance werd gereden. Voor haar was het heel normaal om zoiets te zeggen. Voor mij niet, al voelde ik op dat moment hoe graag ik dat gewild had. Vlak voordat ik de auto instapte om naar het ziekenhuis te rijden belde mijn moeder. Ze stelde me gerust en zei dat het goed ging. Achteraf bleek mijn vader toen al te zijn overleden. Ze wilde het me pas vertellen in het ziekenhuis. Als ik daar aan terugdenk voel ik weer bewondering voor haar.

Er is een hoop gebeurd sinds Gaston me tien jaar geleden ten huwelijk vroeg. Van een huwelijk is het al die jaren niet gekomen. Zodra ik hoorde dat 2012 een schrikkeljaar is, bedacht ik dat het leuk zou zijn om op 29 februari in Las Vegas te trouwen. Ik stuurde een sms naar de drie meiden van Gaston, om te zeggen dat ze die dag vrij moesten houden voor ons huwelijk. Gaston heb ik meegedeeld dat ik een trouwdatum had geprikt en dat zijn dochters erbij zouden zijn. Zoals altijd ging hij keurig in mijn plannen mee. Gaston hecht tien keer meer waarde aan een traditionele bruiloft dan ik. Ik hou van het tegendraadse, en van mijn outfit wilde ik niet te veel poeha maken. Op internet had ik een jurkje besteld voor een paar tientjes. Gaston verkeerde vlak voor de huwelijksvoltrekking nog in de waan dat ik hem in een ultrakort uitverkoopjurkje mijn jawoord zou geven. Iedereen keek zijn ogen dan ook uit toen ik in een traditionele witte trouwjurk compleet met sleep voor het altaar stond. Onze huwelijksvoltrekking in Las Vegas is uiteindelijk een stuk traditioneler geworden dan we vooraf hadden gedacht.’

Gaston Starreveld (50)

reikt op televisie wekelijks de straatprijs uit voor de Nationale Postcode Loterij. Hij werd in de jaren 90 bekend als voice-over van *Het rad van fortuin*. Al van jongs af aan is hij werkzaam in de entertainmentindustrie. Zijn enthousiasme werd opgemerkt door een medewerker van Joop van den Ende, die hem vroeg als publieksofwarmer bij grote tv-shows en daarna als voice-over. Een groot deel van het jaar woont Gaston in Spanje. Zijn huwelijksaanzoek aan zijn vriendin Marisa deed hij tien jaar voordat ze (dit jaar) daadwerkelijk met elkaar trouwden.

'De foto is gemaakt in 2005 bij ons eerste huis in Bennebroek. Gaston had die dag opnames voor een programma van de Postcode Loterij, toen een fotograaf deze maakte.'

